

PENELOPES SANG – DEL EN – ODYSEEN – EVERYTHINGS A REMIX

Det første året

Krig kommer man hjem fra

Det andre året

*Krig kommer **han** hjem fra*

Det tredje året

Fortsatt krig

Snart kommer han

Det femte året

Han kommer ikke

Det sjette året

Han kommer

når det er over

Når det er over kommer han

Det syvende året

Hun håper

Hun har sluttet å vente på brev

Det åttende året

*Hun har sluttet å **skrive** brev*

Det niende året

(skriker)

(stille)

Hun skriker – raser - spytter på friere - tjenestefolk - sendebud

Hun står med tomme hender

Krigen slutter ikke

I en måned glemmer hun nesten å snakke

Det tiende året

Ingen krig

Hun står opp og går til vinduet

Hun begynner å vente på brev igjen

Sitter oppe over kartene og beregner tiden det vil ta

Hun sitter oppe om natta og tenker

Bare noen timer nå - bare noen dager

En uke kanskje

Så er han her

Hun kler seg om til middag

Han kommer ikke

Hun legger kull rundt øynene

Verksted 2017

Han kommer ikke

Han legger hånden mot brystet kjønnet munnen

han kommer ikke

hun tenker - Han legger til

Han går i land

Han spenner vognen for

Han kjører opp mot huset

Han går inn porten

Han går opp trappa

Han kommer inn døra

-

Det ellevte året

Hun forbereder seg fortsatt

Teller ikke timer dager

ikke uker

Hun forutser ikke

Hun forventer

Det tolvte året

Hun setter seg ved veven

Vever en munn

En arm

En vilje

Verksted 2017

Der er han

Vever seg et sjømonster

en malstrøm

Der er han

Vever seg en omfavnelse å synke inn i og rekker den opp igjen

Hvisker: Er du den samme?

Kjenner du meg igjen?

Har du fortsatt like myke ører?

Det trettende året

Hun forventer seg en unnskyldning.

Det femtende året

Hun setter sin lit til Gudene

Det seistende året

Hun setter sin lit til skjebnen

Hun holder seg i ro.

Det syttende året

Hva annet kan hun gjøre?

Det attende året

Hun slutter å oppsøke spåmenn

Klarsynte

Orakler

Hun ber Artemis om å slå henne ihjel

Hun tror hun skal bli gal

Hun lager lister over friere

Hun vet ikke hvem hun kan stole på

Hun kjenner ikke igjen sitt eget speilbilde

Verksted 2017

Hun roper på gutten sin

Han kan ha kommet bort å havet

hun er forberedt på det

Faren din kan ha kommet bort å havet, gutten min – sier hun

Vi må være forberedt på det

Hun brenner listen med friere

Det nittende året

Hun belager seg på at han kanskje aldri kommer.

Hun tenker – sove

Det går

Hun teller frierne en gang til

Står og betrakter dem – når de spiser – når de står – når de går

overarmene

rumpeballene

leggene

Hun tenker på en annen manns kjønn i munnen

Det er grålysning - Hun tenker at hun hater havet

Hun tenker at hun er glad for at det er noe hun fortsatt hater

Hun tenker på hvor lenge siden det er hun har grått

Tunga er av sandpapir

Øynene av tinn

Stranden ikke lenger noe hun oppsøker

Hun går inn i mørket mellom stammene

Står der og lytter

Verksted 2017

Der skyggene faller

tunge som armer

Legger hånden på det ene brystet

Den andre på mosen